

ПОДКЪТЪ ВЪ ВОЙНАТА СРЕЩУ ВСИЧКИ БАЛКАНСКИ ДЪРЖАВИ ПРЕЗЪ 1913 ГОДИНА

1. ПОДГОТОВКА КЪМЪ НОВАТА ВОЙНА

Недоразумения между съюзниците Въ договора съ Сърбия за войната съ Турция презъ 1912 год. бѣ предвидено, при успѣшно завършване на войната, новопридобититѣ територии да се подѣлятъ: всички земи източно отъ линията Крива паланка — Охридското езеро да се дадатъ на България, а ония западно отъ линията по гребена на Шаръ планина — на Сърбия. Земята между тѣзи две линии, а именно: Скопско, Кумановско, Тетовско, Дебърско и Струга остава спорна и подѣлбата ѝ трѣбваше да се разреши следъ свършването на войната съ Турция. Рускиятъ царъ Николай II бѣ опредѣленъ за арбитъръ.

Въ сключения между България и Гърция договоръ не бѣ предвидено какъ ще стане подѣлбата на земитѣ, владѣни отъ Турция. И българи и гърци претендираха за Солунъ.

Българското правителство вѣрваше, че Сърбия и рускиятъ царъ ще изпълнятъ точно задълженията си по договора, но сръбското се стремѣше да завземе колкото се може повече земи отъ Македония, и затова, докато още топоветѣ при Чаталджа не бѣха замлъкнали, нареди да бждатъ окупирани отъ сръбскитѣ войски всички земи до р. Вардаръ.

Подъ предлогъ, че договорътъ е билъ нарушенъ съ изпращането на сръбски войски подъ Одринъ, че българитѣ ще получатъ много земи на изтокъ и че на Сърбия е отказано излазъ на Адриатическо море, почна да иска ревизия на договора и компенсация съ земи. Следъ мобилизацията сръбското правителство заповѣда на сръбскитѣ пълномощни министри при великитѣ сили да направятъ всичко възможно да ги убедятъ, че Битолско, Кичевско и Прилепско сж сръбски земи и трѣбва да се дадатъ на Сърбия.

Българското правителство, ако и да виждаше злитѣ намѣрения на главния си съюзникъ, ржководено отъ добри чувства, продължаваше да работи за запазване на съюза и на искрени отношения съ съюзниците. Още съ идването си въ Македония сръбскитѣ окупационни войски почнаха да разтурятъ българскитѣ общини и насилствено да въвеждатъ сръбско управление. Едновременно съ това сърбитѣ започнаха да строятъ укрепления, съ огледъ да могатъ да се противопоставятъ на едно българско настѣпление, като използуваха времето, презъ което българската войска стоеше срещу главнитѣ турски сили на Чаталджа и Булаиръ. Отъ всичко това ставаше ясно, че сърбитѣ нѣматъ намѣрение да опразднятъ Македония и че спорътъ ни съ тѣхъ може да доведе до война.

Гърция отъ своя страна държеше много за Солунъ. Нейната неотстъпчивость се засилваше съ разпалването на спора между българи и сърби.